

COLUMN

De A van Afscheid (en ook een beetje van Agressor)

Het zit erop! Mijn laatste maanden in het NVvR-bestuur zijn aangebroken. Het is voorbijgevoegen, ook al was het ruim zes jaar en zeker niet alleen maar pret...

De eerste drie jaar bestuur als secretaris, met Mathias als voorzitter. Met als belangrijkste gebeurtenis natuurlijk de covidpandemie, waardoor we overuren draaiden. Het was indrukwekkend hoe wij – radiologen in Nederland – elkaar supersnel en goed wisten te vinden. In het begin vooral om eerste indrukken te delen, maar al vrij snel daarna ook om ervaringen, werkwijzen en wetenschappelijke samenwerking te delen.

In die tijd is ook, met dank aan vele betrokken radiologen, de strategische NVvR-visie 2021-2030 ontstaan met de vier rollen en thema's. Waarbij de B van Behandelaar, C van Consultant en D van Diagnosticus vanzelf ontstonden en om het ABCD vol te maken dus een A overbleef.

Uiteindelijk is dat de *Alnnovator* geworden, prachtig in lelijkheid. Vaak schieten de alternatieven me nog te binnen als ik me kritisch uitlaat over de trage voortgang van landelijke beeldbeschikbaarheid of de inzet van AI. De rol van Activator, Aanjager of zelfs Agressor past dan misschien wel beter.

Geduld is niet mijn sterkste eigenschap. Dat weet ik. En tegelijkertijd is het ook nodig om onze ervaringen als radioloog op de werkvloer heel helder te blijven delen aan alle tafels met beleidsmakers. Ik weet inmiddels niet meer hoe ik aan patiënten moet uitleggen dat we anno 2026 nog steeds geen betrouwbaar inzicht hebben in landelijk beschikbare medische data. Zelfs niet voor radiologisch onderzoek en zelfs niet wanneer de patiënt expliciet toestemming geeft.

Waar de AVG, tig normen en vele kwaliteitsstandaarden zouden moeten bijdragen aan patiëntveiligheid en kwaliteit van zorg, voelen ze steeds meer als bedreiging. Zeker met de toenemende schaarste, waardoor patiënten op nog meer plekken onderzoek en behandeling ondergaan, neemt de versnippering exponentieel toe. Ons

kleine Nederland beschouwen en inrichten als één regio is met de huidige regelgeving niet of nauwelijks mogelijk. Zonde, want daarmee verliezen we tijd. Oeps, ik voel de agressor in mij opborrelen...

Beter naar de A van A-nthousiasme overschakelen! Dat overheerst volledig gelukkig. Enthousiasme voor ons vak. Wat een indrukwekkende ontwikkelingen en op zoveel onderdelen, waar vele van onze collega's een actieve rol in hebben. Als NVvR-bestuurslid zie je dat allemaal voorbijkomen. Waar radiologen in mijn begintijd in het bestuur nog regelmatig vergeten werden, weten wij nu bijna niet meer hoe met alle verzoeken tot aansluiten bij overleggen, richtlijnontwikkelingen, wetenschappelijke studies, enzovoort om te gaan. En dat in een tijd van een keihard doordraaiende dagelijkse praktijk met een aanhoudende groei van radiologieonderzoeken. Hierover mijn column een jaar geleden: Niet alles hoeft in beeld. Oeps, misschien ook wel een wat agressieve column...

Dan de laatste overpeinzingen als NVvR-voorzitter. Afgelopen jaren heb ik ervaren hoe onze vereniging staat als een huis, met de tomeloze inzet en betrokkenheid van onze collega's van het bureau in de Domus als belangrijkste fundament. Wat een top-team. Ook zij herkennen en ervaren de toenemende *#krapaciteit*, wat veel flexibiliteit en extra inzet vraagt door alle ad-hoc-ontwikkelingen die op hun bordje komen.

Veel van wat wij als NVvR doen bestaat bij gratie van 'het erbij' doen. Achter elk agendapunt, elke richtlijn, elk onderwijsmoment, elke kwaliteitsvisitatie, elke publicatie en ga zo maar door, zijn collega's betrokken die dit 'erbij' doen naast de volle klinische praktijk. Zonder vergoeding per uur, zonder overdreven eer, maar met een groot verantwoordelijkheidsgevoel voor het geheel. De kracht van de NVvR zit – naast het sterke fundament van het bureau – in al die radiologen, waaronder ook de jonge klaren en de aios radiologie, die telkens weer denken: Natuurlijk, ik help wel even.

En dat zal ik natuurlijk ook blijven doen zodra ik voorzitter-af ben. Helpen en be-

trokkenheid tonen. Ook bij die taaiere onderwerpen waar frustratie (en agressie) op de loer ligt. Want doorzetten en volhouden is misschien wel het allerbelangrijkste. Als dokters in bestuurlijke functies zijn wij een van de meest continue factoren aan de landelijke beleidstafels. Ik wens mijn opvolger en het bestuur veel succes en vooral heel veel plezier, want gelukkig valt er ook genoeg te lachen! Mede met dank aan die collega's die de moeite nemen een geestig berichtje te sturen naar aanleiding van een vergadering, mail of nieuwsbericht.

Aan mijn vakgroep nog een heel grote dankjewel. Afgelopen jaren heb ik ongelukkig veel tijd gekregen om de bestuursfuncties zo goed mogelijk te kunnen vervullen. Ook in deze tijden van toenemende capaciteitsdruk. Hierdoor kon ik aanhaken bij overleggen op de meest onhandige tijden om vanuit de radiologie continuïteit te bieden.

De ervaring die ik deze jaren heb opgedaan, neem ik mee terug naar de werkvloer; en ik beloof plechtig mezelf rustig te houden. Dat geldt ook voor thuis, waar mijn vier mannen de afgelopen jaren een enorme steun waren. Mijn oudste zoon is inmiddels uit huis. Na een eerdere bestuursfunctie ben ik door hem gewaarschuwd. Ik zal niet proberen thuis de 'grote speler' te worden. Zeker niet met koken en al helemaal niet door strak op roosters en cijfers te gaan zitten; dat is voor iedereen beter. Hopelijk blijven ze geduldig met me en blijven ze me voorzien van de ongezoeten feedback die zonder twijfel nodig blijft. Een nieuwe tijd en dynamiek breekt aan. Ook voor het NVvR-bestuur. Ik ga jullie missen. Het was een eer. En gelukkig is er nog de A van Algemene Vergadering en Afscheidactiviteit! ■

Jet Quarles van Ufford